

Kemény Lili

Árnyjáték

Sötét van a földszinti szoláriumban,
de a házunk a tulsó partról is látszik,
mert kölcsönként színházi reflektorokkal
ki van világítva a lelkünk.

Leendő emlékeim, az emberek már a
közlekedési tábláikon is fölfelé hízelegnek.

Egy képlet kéne, ami a poklot fejezi ki
a három hatványaként, hogy rajta
keresztül meglesshessük azt a szegény kis
Gonoszt, anélkül, hogy bánthanánk.

Este varázsütésre minden fényből lesz,
ami addig kőből vagy betonból volt.
Sok kicsi fényponttá változik a város,
a Duna pedig színes hullámvonalakká.

Ilyenkor működik a sötétség,
mint hajnalban a feketerigó.

Donáti Flóra Lili

esernyő

le akarok szállni
most elég sötét van ahhoz
hogy én képzeljem a tájat
az ablak mögé
a hold meg végig
a fák tetején marad
(ez világít meg egy kicsit abból
amit csak én látok)

ez nemdohányzó helyiség
és a reggel kávéillata még messze van
lehet hogy ezt a zenét is csak
én hallom és biztos hideg van kint

végül is hó van a hegyek tetején

itt hirtelen tél lett pedig egy percre se hunytam le a szemem

Wéber Anikó

Kisfiú a leesett
falevél helyeiről*Itt nálatok*

Végül is egyetlen fa van. A többi
csak valakiért.
Hogy közöttük a levegő is kifeszüljön,
és így tartásuk
egymást.

A te arcod szebb nekem, mint a fa. Mintha
itt mindenki máshoz mérve találna meg
magát,
ezért én is így teszek.

Ahonnán én jövök, ott a levelek erezetei
a fa gyökerét mintázzák, és nincs szükség
több fára. Ami leesik, ott marad.

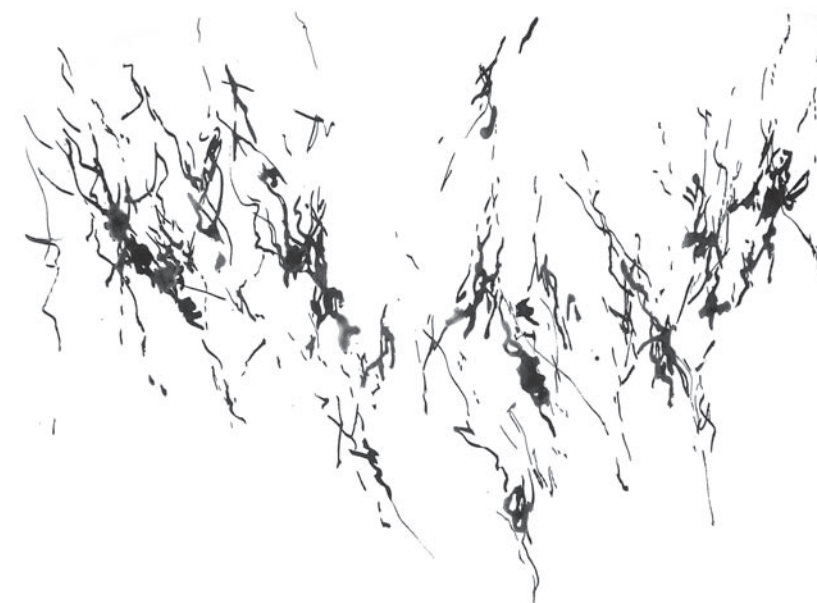
Itt ami leesik, azt felsöpritek,
vagy felveszitek, pedig lehet, csak új
helyet keresett magának. De ti a lentet
a fenthez méritek.

Nálatok ha egy levél a földön van,
rendbontás. Ahonnán én jövök, ott
egy új hely.

Kisfiús okok az
eltűntetett tárgyokról

Amikor először esett, a hóban hagytam
az ujjam nyomát, ami másnapra megfagyott.
Akkor építettem oda egy palotát,
ha elhagynál, legyen hol laknom.
De amikor visszamentem, belepte a hó,
ami hasonlított az ürességhez,
mert már nem emlékeztem, hol a helyem
benne. Pedig azt mondtad, onnan jön, ahonnan én.
Sírtam érte, de te nyugtattál, hogy csak azért bújtatta el
a nyomokat, nehogy visszajussak rajta
oda, ahonnan származom, de tavaszra majd elviszi
magával mindazt, amit hagytunk benne, a palotámat is.

Ezért dugtam el az összes cipődet, nehogy te is
eljuss oda velük, ahova én nem mehetek veled.
Az ágyam alól én viszem magammal őket, mert a hó is
szeretettől tűntet el.

Maradéktej

Mindig hajnalban indulok el,
edzés helyett nőkhöz általában. Mindegy, ő
a koránkelésben lát önigazolást,
ezért lekísér. Indokként szemetet cipel.
Nézem, ahogy a maradéktej végigcsöpög a lépcsőházon.
Bemelegítésnek biztos feltörli,
aztán siet ki Ausztriába:
kismamák és klimaxos asszonyok helyett
nyalja a fürdőt, tereget, pucolja az ablakot.

Fehér Renátó

Egyetemre nem ment.
Az apja mellé állt, aki épp megözvegyült.
Nyírta a szőrt a füléből és elviselte a csoszogását.
Majd a férje helyett is inkább (két kölykük volt már),
merthogy első a család.
Aztán az apja meghalt és a helyére persze
már a férjét nevezte volna.

Nem mondom, hogyha másképp alakul, akkor
rendben lennének az ízületei és nem járna ki feketén,
mert hát első a család,
de a tejet tegnap óta nem törli fel.
Rájött, hogy úgysem látnám, meg amúgy is maradék.

Örökvasárnap Tihanyban

P. Gy.-nek

A diagnózis után már ide, a csücsökbe
utaztak le a delegációk.
Alvást színleltem és vártam a vallomásokat.
De a hallgatás mögött az ő gondjaik álltak:
már csak három szálam van,
hánykor is van este találka,
vagy pornót tölt otthon a gép.
Aztán lassacsán elmaradtak.
A kutyát is elvitték az anyósülésen.
Kezdetben kijártam
az állomásra, az alkoholistákkal provokáltuk
a vágány-mellett-vigyázzanak-hangot.
Múlt héten a könyvtárból
dobtak ki végleg
a rákossal együtt, merthogy
miattam ragadnak a férfimagazinok
és állítólag borozni is tilos.
Az orvossal gyakran csevegek telefonon
fociról meg politikáról.
Kamaszkorom keszthelyi barátnője látott el,
átjárt egy ideig, aztán feladta.
Most borostás vagyok, de nem szúrok senkit.
„a zsenge gyömbéért mézben
és tokaji borban kell párolni” —
ilyenekkel szembesülök a receptkönyvben.
A diófa alatt Dacia rozsdásodik.
Kóbor macskák csinálják egymást a hóban
a hátsó budinál.

Hecker Héla

Rész-egész

Valamennyi kimondott szó után
vesszöt írok a levegőbe, te is értsd:
nincs egymáshoz tartozás, csak
innen-onnan összeverődött darabok.

Az a felhő ugyanaz, mint a vízben
a kavics, de nem feszül köztük kötél,
nem mutat egyikből másikba vektor
ahogy tanították, sőt: pontok sincsenek.

A darabosság van csak, ahogy a tejbe szórt
liszt csomósodik, részekre törik a keksz,
foltokban kiszakadnak ruhánkból a színek.
Földbe vert karó vagy, kimeredsz onnan.

Csak akkor lehet közünk egymáshoz,
ha magába ölel valaki kavicsokkal,
kekszdarabokkal, színeinkkel együtt.

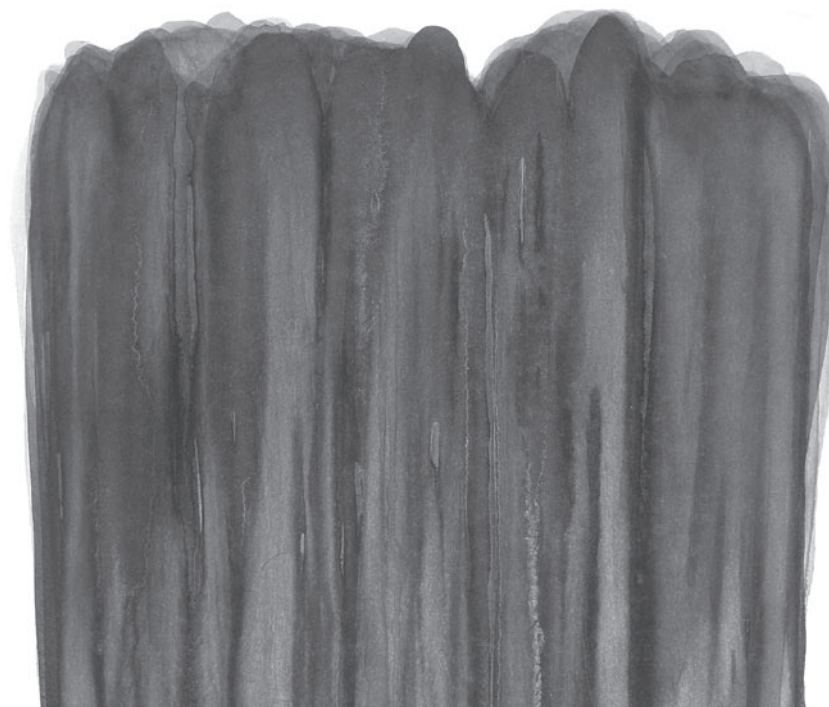
Állókép II.

Most várni kell és lélegezni
még ha kevés is itt a levegő
van most én, te, nincs *mi*,
a szél zúgásában sincs erő.

Mégis cibálja valami a szoknyám
belekap és elhúzna innen messzire
nem akarok, *gyáva vagy* — fogd rám
részeimnek hova kellene repülnie?

Mozdul az ég, rám szórja szemetét,
dőlnék a fák, rám dobálják ágaik.
Szétnyílnak a felhők, hiába mennék
nem lehet mást, csak állni itt

kitakart szívvel, kitakart testtel,
csupaszon, mint napfényben hegyek.
Bírni az időt szoknyalobogásban, egyszer
távozásból érkezés lesz, lesznek *igenek*.

úgy szeretnék

Bródy Anna Barbara

kartonpapírból vitorlást
ha majd a szél fúj, elindulhatunk
fehér zsebkendővel fognak búcsúzni

talán sírnak is kicsit
és minden olyan lesz mint a filmekben
a legszebb ruhánkat vesszük fel

egy egész kicsi térképen nézve
átkarolom az egész Atlanti-óceánt
és tengertáncot járunk

színekre bontás

Kis Orsolya

I.
mint ahogy a farmerzsebemben felejtett
óra, kulcs, aprópénz lenyomata ottmarad a bőrömön,
amikor ruhában alszom el,
és csak reggel veszem észre, csodálkozva nézem,
úgy ivódtak belém a körvonalaid is. lassan és észrevétlen.

II.
fekszem az ágyon a kollégiumban. éjszaka van.
órák óta a plafonra ragasztott világító csillagokat bámulom,
várom, hogy csillagképekké álljanak össze,
és mutassák az irányt. hogy merre. hogy meddig. hogy hogyan.

III.
nincs mit tenni. fölkelek az ágyból. végigmegyek a kihalt folyosón,
ki az udvarra. mezítláb állok a focipályán,
és a vonalakat, amiket a hátadra karmolnék,
krétával a betonra rajzolom.

Búcsúkeringő

Katolikus csak csípő fölött voltál,
derekamon dekameron egyre lejjebb.
Befestettek szállingózó papírcsillagok.

Reggel mindenki színvak:
beágyazom a tegnapot,
nem volt itt semmi.

Magadhoz vonsz,
a csóknak olyan íze van,
mint mikor borítékot zárok.

Végighúzom kezem a kerítéseken,
e darabosságról is te jutsz eszembe.
Légvonalban távolabb vagy most,
mint kerülőúton, de még mindig
érezem a frissen nyomott könyvillatod.

Zilahi Anna

Zsinór

Láttad szülni, neked többé nem nő,
Csak anya, de van, hogy így is kellene.

Fekszik a sárga szennykosárban,
Még azt hiszi, az ember mosható.
Elbújssz a vasalt ingek között,
Onnan figyeled meztelen testeit.

Üres kádban fekszik, arca kisimul,
Mint válladon a rendrakás után.
Nem érted, a ruhákat miért teszi
Akasztós szekrénybe, ha vállfára soha nem nő hús.

Fekszik a járdaszegélyen.
Otthagysz, a köhögéshez nem
Találsz kezet, visszamész,
Combján elnyomod a csikkedet.

Feküdj fel mellém a konvektorra a végállomáson,
Képzeld magadnak ölet és melleket.
Mondj imát a rossz anyákért,
Egyszer majd én is az leszek.

Lázár Bence András

A teraszról nézni végig

„Előbb csak a kertbe szöktem meg, várakozni,
de ott is csak úgy, sehogy...”
(Sziji Ferenc)

1.

A kertet mindig apámmal tettük rendbe.
Emlékszem, levágtuk a túlnőtt hajtásokat.

Elegánsan kell várni a telet, magyarázta.
Te a rózsabokrot kedvelted a legjobban,
még a tüskék sem zavartak.

Én általában az ásóval babráltam,
nincs semmi közöm a növényekhez,
a földet sem kedvelem.

Tettünk ki enni a varjaknak,
az ebéd maradványait:
nyers marha-, csirkehúst.

Szerettem őket.
Közel vannak az éghez,
és sosem hazudoznak.

A fehér délutánokat
a teraszról néztem végig.

A szomszéd gyertyát
gyújtott, imádkozott.

2.

Fel kellett nőnöm a fákhöz,
leszedni ősszel a diót,
figyelni a vadgesztenyeágakat.

Gyakran elfelejtem,
milyen lehet várni
egy pince ablaka alatt,
ásók, gereblyék,
kempingszékek között.

Nagyapám jut eszembe,
ahogy elsétál a kamráig,
sapkát húz.

Most anyámra gondolok,
ahogy végigsimítja tenyerét
a felkaromon, teát főz nekem.
Ő volt az első, aki felébredt minden reggel,
felhúzta a redőnyt. Elköszönt tőlem,
figyelmeztetett, nincs senki a kertben.

Sokszor visszanéztem,
ahogy öntözi a muskátlit, integettem is.

Aztán rád, a párnáidra,
hogy a paplan alá kéne bújni.

Próbáltam kidobni a gyertyákat,
és nem beszélni senkivel.

3.

Visszajárok még a kertbe,
elegánsan várni a telet.
Bemutatkozni apámnak,
köszönni neked.

Nagyapám sapkáját
a kamraajtó kilincsére
akasztani.

Teát főzni,
anyámról készült képeket
a falra ragasztani.

Az ásót, a gereblyét,
a kempingszékeket,
meg elvinni eladni.

A rózsabokrot a teraszról
nézni végig, akár egy fénykép
negatívjait, ahogy valaki felgyűjtja.

Emlékszem, háromszor,
még integettem is,
ahogy öntözi a muskátlit,
végigsimítja tenyerét.

Most semmi sincsen,
a varjak nem jöttek haza,
a túlnőtt hajtásokat
meg nem sikerült levágni,

mindenki hazudott nekem.

Szilvy Máté

Macskakövek

Téged még csak feldühíteni se.
Ha kiöntöm a földre a tejet (néha direkt),
csak legyintesz, majd a macska felnyalja.
Azt hiszed, hogy simán béna vagyok,
pedig inkább gyáva: azt akarom, hogy
te mondd ki a lemondást. De te
nem érted.

Végül mégiscsak feldühödöm, és
én fejezem ki a befejezést. Azt hiszem, hogy
simán buta vagy, pedig csak riadt: nem
fogod fel a kifogásaimat,
hogy réges-régen meguntalak már, hogy
mindent csak magamért csináltam,
nem érted.

Már Budán jársz, mikor kiönt a szemed.
Zsebkendőnyt nyújt feléd valaki.
Csak legyintesz. Könnycseppjeidet
felnyalják a macskakövek.

Legyen a búcsú

Ez a helyzet, megint, csak a szokásos. Állni
egy bérház udvarán, porolt szőnyegek,
kőlépcsők szaga. És ez a mondat is, mintha
már elhangzott volna: ismert sorai egy ismert
színdarabnak. Ahogy azt mondod, nem, meg
nincs értelme. Mint anyám, ha nagyritkán
apámról beszél. Lassan huszonöt éve lesz,
hogy házasok. Négy gyerek, Balaton, vasárnapi
ebéd. A légzésedet figyelem, a szemedet, az illatod –
szavaid és tested ellentmondásait. Csókra
gondolok, de ölelést választok: legyen a búcsú
félszeg, kellemetlen.

Hazaérve aztán csak a szokásos. Kőlépcsőt
mászok, balra fordulok, esti pirítós, padló-
szőnyeg szaga. Minden rendezett, könnyed,
kellemes: elhallgatott borfolt a fotel alatt.
Eszembe jut apám, vajon ő hogy csinálta.
Biztos félszeg volt, és persze kellemetlen.
Talán sejtette, hogy évek és gyerekek,
meg hogy Balaton, vasárnapi ebéd.
Magamat figyelem, hogy nekem most fáj-e,
egyáltalán, hogy érzek-e valamit.
A párnámra gondolok, de a kutyát választom:
lélegzik, csillog a szeme, sőt, visszanyal —

de az illata, az nem a tiéd.

